

РЕШЕНИЕ

№ 12955

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11772** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба, подадена от пълномощника на полицейски служител при О1РУ - СДВР срещу Решение № 3272/27.08.2025 г. по анд. № 17496/2023 г. по описа на СРС, НО, 21 с-в, с което е отменена Заповед за задържане № 2293з-1574/16.11.2023 г, издадена от Б. Ц. Д. – полицейски инспектор в отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 от ЗМВР във връзка с чл. 201 от ЗООРПСМ е постановена принудителна административна мярка – задържане за срок от 24 часа на Т. С. К., ЕГН [ЕГН].

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на събраните и приобщени по делото доказателства. Жалбоподателят счита за неправилни изводите на първоинстанционния съд за липса на правно и фактическо основание за задържането на ответника. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на заповедта за задържане. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. И., който поддържа жалбата на изложените в нея съображения. Иска от съда да отмени

първоинстанционното решение и да потвърди заповедта за задържане като законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави възражение за прекомерност относно претендирания от ответника адвокатски хонорар.

Ответникът – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. В., който моли съда да потвърди обжалваното решение и да отхвърли касационната жалба като неоснователна и недоказана. Претендира разноски по списък.

СГП, редовно уведомена, представлява се от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба се явява ДОПУСТИМА, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, VII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение СРС е установил фактическата обстановка въз основа на събраните по делото доказателства. Приел е за установено, че на 16.11.2023 г. в [населено място], за времето от 17:00 ч. до 22:00 ч., се е провеждал масов протест пред стадион „В. Л.“, за който е било подадено уведомление по реда на закона. Около 18:30 ч. Т. С. К. се намирал на протеста заедно със свидетеля Х. Д. А., като впоследствие, около 20:30 ч., двамата се преместили в района на подлеза при „Спортна палата“. Прието е, че същите не са извършвали противообществени прояви, не са били с маски и не са участвали в действия по увреждане на имущество. След намеса на полицейски служители свидетелят А. бил задържан, а К. – също задържан, след като заснемал действията на полицията с мобилния си телефон. Двамата били отведени в 05 РУ – СДВР.

За да отмени издадената заповед за задържане, първоинстанционният съд е приел, че макар същата да е издадена от компетентен орган и при спазване на изискуемата форма, тя е незаконосъобразна поради липса на конкретни фактически основания. Посочено е, че единствено формалното позоваване на правно основание – чл. 72, ал. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 21 от ЗООРПСМ – без конкретизация на твърдяното поведение, не позволява да се установи коя именно противообществена проява е вменена на лицето. Прието е, че липсата на ясно и конкретно описание на фактическите основания пречатства съдебния контрол за материална законосъобразност и съставлява съществено нарушение. Съдът е счел също, че не са налице данни, обосноваващи необходимостта от прилагане на мярката с оглед целите на закона и изискванията на чл. 5, § 1, б. „с“ от ЕКПЧ, поради което е отменил заповедта.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия по чл. 72, ал. 1 ЗМВР и при спазване на предвидената от закона писмена форма, но е незаконосъобразна, тъй като не съдържа необходимите фактически основания, обосноваващи налагането на принудителната

административна мярка.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР урежда изчерпателно хипотезите, при които полицейските органи могат да задържат лица, като същите са регламентирани в отделните точки на нормата. За да бъде законосъобразно упражнено правомощието по чл. 72, ал. 1, т. 7 (понастоящем т. 8) ЗМВР, е необходимо административният орган да посочи в заповедта за задържане не само правното основание, но и конкретните фактически обстоятелства, при които е извършено противоправното деяние, към което се твърди съпричастност на задържаното лице. Наред с това следва да бъдат изложени и съображения относно необходимостта от прилагане на мярката, така че да се обезпечи възможността на адресата на акта да се запознае с основанията за издаването му и да организира защитата си.

В конкретния случай в процесната заповед е посочено, че същата е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 7 ЗМВР – „в други случаи, определени със закон“, като допълнително е направена привръзка с разпоредбата на чл. 21 от ЗООРПСМ. Последната норма обаче съдържа множество самостоятелни състави на противообществени прояви (т. 1–15), квалифицирани като спортно хулиганство, без в заповедта да е конкретизирано коя от тях се твърди да е осъществена от лицето. Това възпрепятства както разбирането на основанията за задържане от страна на адресата, така и осъществяването на ефективен съдебен контрол за материална законосъобразност.

Следва да се отбележи и че в ЗООРПСМ е предвидена възможност за задържане за срок до 24 часа единствено в хипотезата на чл. 30, ал. 2 – с цел обезпечаване явяването на нарушителя пред съда във връзка с издаден акт за установяване на административно нарушение, когато съществува опасност лицето да се укрие или да затрудни правораздаването. В процесната заповед не са изложени каквито и да било факти, обосноваващи наличие на такава необходимост, нито е налице позоваване на тази разпоредба. При това положение правилен е изводът, че заповедта е издадена при липса на материалноправно основание за задържане.

Основанията за задържането не могат да се извеждат по тълкувателен път от други документи по преписката, включително от дадени обяснения или от съдържанието на жалбата на лицето. Същите следва да бъдат изрично посочени в административния акт или в надлежно съставени мотиви към него, които да са част от административната преписка. В тази връзка правилно е прието, че липсват посочени основания за издаване на заповедта.

Липсата на конкретни фактически основания относно поведението на задържаното лице е несъвместима и с изискванията, произтичащи от практиката на Европейския съд по правата на човека, съгласно които ограничаването на правото на свобода следва да бъде основано на достатъчно конкретни и обективни данни. В случая в заповедта не са изложени факти или обстоятелства, които да позволяват да се направи обосновано предположение за извършени противоправни действия от страна на лицето, спрямо което е приложена мярката по чл. 72, ал. 1, т. 7 ЗМВР.

Приложената принудителна административна мярка се явява и несъответна на целта на закона. Съгласно принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, административните актове не следва да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за постигане на предвидените от закона цели. В конкретния случай не е установено, нито е обосновано, че задържането на лицето е било необходимо за предотвратяване или преустановяване на противоправно поведение, респективно за постигане на целите на закона.

Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която в зависимост от конкретния случай може да има предупредително-възпиращ или преустановителен характер и се прилага с цел осуетяване извършването на

противоправно деяние или прекратяване на вече започнало такова, както и за отстраняване на вредоносните му последици. Макар при упражняване на това правомощие административният орган да действа при условията на оперативна самостоятелност, това не го освобождава от задължението да изложи всички релевантни факти и обстоятелства, въз основа на които е достигнал до извода за необходимост от прилагане на мярката. Неизлагането на такива мотиви прави невъзможно осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност, включително и по отношение спазването на принципа на съразмерност.

Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от него, най-късно до изпращане на жалбата срещу акта, но в случая такива не се съдържат в административната преписка.

Настоящият съдебен състав приема, че материалният закон е приложен неправилно. От събраните по делото доказателства се установява, че на 16.11.2023 г. лицето е участвало в протест, насочен срещу ръководството на Българския футболен съюз. Същото не е присъствало на спортно мероприятие по смисъла на ЗООРПСМ. Спортно хулиганство по смисъла на този закон представлява проява, която не съставлява престъпление по Наказателния кодекс и е извършена в спортен обект или в спортна зона преди, по време или непосредствено след спортно мероприятие, както и при отиване или връщане от такова мероприятие.

В конкретния случай е налице съвпадение по време и място на две различни по своя характер прояви – спортно мероприятие (футболна среща между националните отбори на България и У.) и граждански протест срещу ръководството на БФС, който не притежава характеристиките на спортно мероприятие. Липсата на ясно разграничение между тези две събития, съпоставена с конкретните действия на органите на реда, е довела до неправилно прилагане на разпоредбите на ЗООРПСМ спрямо поведението, което не попада в неговия обхват.

Обществените отношения, свързани с провеждането на събрания, митинги и манифестации, се уреждат от Закона за събранията, митингите и манифестациите, който гарантира свободното изразяване на мнения, възгледи и становища. В този закон е уреден редът за провеждане на подобни прояви, както и отговорността при нарушаването му. В случая от доказателствата по делото се установява, че лицето е присъствало именно на такъв протест, поради което намират приложение нормите на ЗСММ, а не тези на ЗООРПСМ.

От своя страна ЗООРПСМ урежда мерките за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия, които по своята същност представляват публични прояви със спортно-състезателен характер. П. протест, макар и на обществено място, не притежава такъв характер, не е проведен в рамките на спортен обект или спортна зона по смисъла на закона и не попада в приложното му поле. Поради това този закон е неприложим в случая, а разширителното му тълкуване при налагане на принудителни административни мерки е недопустимо.

Допълнително следва да се отбележи, че по делото не е доказана и съпричастност на лицето към вменената с акта противообществена проява, свързана с палене и поддържане на огън, както и с хвърляне на предмети. Липсват доказателства относно това по какъв начин лицето е било разпознато и индивидуализирано като извършител, както и относно конкретните му действия и местонахождение в условията на масово струпване на хора. Не се установява нито с преки, нито с косвени доказателства извършване на противообществена проява, съставляваща спортно хулиганство по смисъла на чл. 21 ЗООРПСМ.

С оглед изложените съображения, касационният съдебен състав изцяло споделяйки изводите на районния съд, намира, че касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното с нея решение – оставено в сила. Не се установява наличието на касационни основания, обуславящи отмяната на проверявания съдебен акт. Обжалваното

решение като правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на процесуалния представител на ответника следва да се присъди адвокатско възнаграждение в общ размер на 383,46 € (триста осемдесет и три евро и четиридесет и шест цента), равняващи се на 750 лв. (седемстотин и петдесет лева) на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3272/27.08.2025 г. по анд. № 17496/2023 г. по описа на СРС, НО, 21 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата на адвокат А. К. П., личен номер [ЕГН], разноски в размер 383,46 € (триста осемдесет и три евро и четиридесет и шест цента), равняващи се на 750 лв. (седемстотин и петдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: